

REÛNIE Na exact halve eeuw herinneringen ophalen in Kasteel Doenrade

In de hotelloobby, de voormalige exercitieplaats van de politieschool, praten vijftig jaar later de studenten van toen elkaar bij.

foto Rob Oostwegel

Terug naar de politieschool

Hotel Kasteel Doenrade was in de jaren zestig een politieschool. Studenten die er precies vijftig jaar geleden begonnen, kwamen er gisteren terug.

door **Erwin Schmidt**

Het was de materieelbeheerder van het Eindhovense korps die op 1 april 1965 drie nieuwe rekruten naar Doenrade bracht om aan de politieopleiding te beginnen. De nu 66-jarige Peter van de Wal herinnert zich die eerste dag nog. „Ik kwam uit Oirschot en was - zoals wij dat zeggen - nog nooit op de verharde weg geweest. En dan kom je hier, ver van huis en word je wat discipline bijgebracht.” Alle zestien studenten van zijn lichter zijn naar de reünie gekomen. Alleen twee inmiddels overleden ‘klasgenoten’, Peter Dingemans en Hans Egging, ontbreken. Bijna iedereen blijft slapen in Kasteel

De lichter studenten uit 1965 van de gemeentepolitie-opleiding.

Doenrade, dat inmiddels een hotel is. „We slapen hier nu iets luxer dan in de stapelbedjes van destijds”, verwelkomt Van de Wal de ‘snotpinnen’ uit 1965. „We waren toen allemaal een jaar of zestien. De oudste in de groep was twintig jaar.” Voor de meesten is het de eerste keer na vijftig jaar dat ze hier terug zijn. „Ik ben hier in 1990 nog eens geweest. Toen ik veertig jaar in dienst was, kreeg ik hier van

mijn vrouw een overnachting cadeau”, zegt Harrie van Raak uit Tilburg. Hij weet nog dat er in ’65 minder luxe was. „Er waren geen douches. Je moest je wassen aan een wastafel.” Ook kleding wassen kon niet, weet Van de Wal. „Na een potje voetbal zaten we onder de modder. Dan hingen we de kleren te drogen in de kelder. Die moesten we de volgende dag weer aan.” De politieopleiding duurde

een jaar. „De complete wetgeving werd erin gestampt en we deden veel aan sport”, weet Van de Wal. Een groot deel van de klas heeft een carrière bij de politie achter de rug en is rond 2006 afgezwaid. Sommigen ontdekten na een paar jaar dat het politiewerk toch niet bij hen paste. En de vrouwen hadden het extra lastig. „Ik ging na de opleiding in Weert aan het werk”, vertelt Willeke van der Linden. „Ik kreeg veel tegenwerking van de mannen in het korps en mocht niet naar opstootjes of zo toe. Ik moest maar in de meldkamer gaan zitten.” Een klasgenote had in Maastricht dezelfde ervaring. „Na acht jaar ben ik getrouwd en moest ik het korps uit.” Voor getrouwde vrouwen was destijds geen plek. Voor de tieners van toen was het politiewerk ‘een avontuur’, al erkennen ze nu dat ze wel érg jong waren om aan de slag te gaan in de roerige jaren zestig. Van de Wal kwam na een jaar bij het Amsterdamse korps en zag dingen die hij uit Oirschot niet kende. „We reden rond en toen stonden er op een brug twee kerels met elkaar te vrijen. Ik dacht: wat zie ik nou?”